



Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 726/2016
21.06.2016. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Зорана Таталовића, председника већа, Радмиле Драгичевић-Дичић, Маје Ковачевић Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Татјаном Миленковић, као записничарем, у кривичном поступку против окривљеног Л.М., због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1. КЗ у вези са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног Л.М., адвоката П.Б., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1922/12 од 02.07.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1507/15 од 22.03.2016. године, у седници већа одржаној дана 21.06.2016. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ, као недозвољен, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног Л.М., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1922/12 од 02.07.2015. године и Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1507/15 од 22.03.2016. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Новом Саду К бр.1922/12 од 02.07.2015. године окривљени Л.М., између осталих, оглашен је кривим због кривичног дела тешко дело против опште сигурности из члана 288. став 1. КЗ у вези са кривичним делом изазивање опште опасности из члана 278. став 1. КЗ за које је осуђен на казну затвора у трајању од једне године и 10 месеци.

Истом пресудом на основу члана 258. став 4. ЗКП, оштећени Ч.Л., Ј.Г., Ј.Д. и ОШ „Ј.Ј.З.“ из Ђ., су упућени да имовинско правни захтев остваре у парничном поступку, а на основу члана 264. став 4. ЗКП окривљени је ослобођен да накнади трошкове поступка и то трошкове судског паушала и трошкове на име израде и налаза мишљења вештака грађевинске струке, док је на основу члана 264. став 1. ЗКП, у вези са чланом 261. став 2. тачка 8. ЗКП окривљени Л.М. заједно са окривљенима П.С. и М.П. обавезан да оштећеном Ч.Л. солидарно накнади награду и нужне издатке пуномоћника адвоката др Н.А. у укупном износу од 63.750,00 динара у року од 30 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Кж1 бр.1507/15 од 22.03.2016. године одбијена је као неоснована, између осталих, жалба браниоца окривљеног Л.М. па је пресуда Основног суда у Новом Саду К бр.1922/12 од 02.07.2015. године потврђена.

Против наведених правоснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног Л.М., адвокат П.Б., без навођења законског разлога, а из образложења захтева произилази да је исти поднет због битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП са предлогом да Врховни касациони суд побијани захтев усвоји и да донесе одлуку у складу са чланом 492. став 1. и ставом 2. ЗКП.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу члана 487. став 1. ЗКП па је након разматрања списка предмета и навода захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног нашао:

Захтев је недозвољен.

Одредбом члана 484. ЗКП, прописано је да се у захтеву за заштиту законитости мора навести разлог за његово подношење (члан 485. став 1. ЗКП).

Када се захтев подноси због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), окривљени преко свог браниоца, а и сам бранилац који у корист окривљеног предузима све радње које може предузети окривљени (члан 71. тачка 5. ЗКП), такав захтев може поднети само из разлога прописаних одредбом члана 485. став 4. ЗКП.

При томе, обавеза навођења разлога за подношење захтева због повреде закона (члан 485. став 1. тачка 1. ЗКП), подразумева не само формално означавање о којој повреди закона се ради, већ и указивање на то у чему се она састоји.

У конкретном случају, бранилац окривљеног Л.М., навођењем као разлога за подношење захтева да се правоснажне пресуде искључиво заснивају на исказима окривљених другог и трећег реда који су дати у МУП-у а који су такви да се на њима не може заснивати пресуда, чиме се указује на битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, само формално означава повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП – због које је подношење захтева дозвољено, али не конкретизује у чему се она састоји, док суштински у образложењу захтева оспорава и полемише са чињеничним утврђењима у правоснажној одлуци, што не представља разлог због којег је у смислу одредбе члана 485. став 4. ЗКП, дозвољено подношење захтева за заштиту законитости окривљеном и његовом браниоцу.

Наиме, бранилац окривљеног као разлог за подношење захтева за заштиту законитости, а супротно утврђењима у нападнутим одлукама, наводи да је суд веродостојност исказа окривљених другог и трећег реда ценио према исказима који су дали браниоци који су постављени окривљенима по службеној

дужности, као и према исказима који су дали полицијски службеници који су сами састављали спорне записнике.

Како је дакле у поднетом захтеву само формално указано на повреду закона због које је подношење захтева дозвољено, а суштински се указује на недозвољен разлог за подношење захтева - на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, то је Врховни касациони суд захтев браниоца окривљеног Л.М. у овом делу оценио као недозвољен.

Врховни касациони суд се није упуштао у наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Л.М. којима се указује да у конкретном случају нису били испуњени услови за суђење у одсуству у односу на окривљеног Л.М., јер исто не представља законски разлог прописан одредбом члана 485. став 4. ЗКП, због кога је окривљеном дозвољено подношење захтева за заштиту законитости.

Из напред наведених разлога, донета је одлука као у изреци на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. у вези члана 485. став 4. ЗКП.

**Записничар-саветник,
Татјана Миленковић, с.р.**

**Председник већа-судија,
Зоран Таталовић, с.р.**